

Pořád nic. Místo toho prostě odešla na konec pultu. Takže to chtěla sebou, jasně. To se taky jaksi zapoměla zmínit.

V duchu jsem si procvičila několik španělských nádaček od svého spolubydlicího Carlose a pustila jsem se do přípravy objednávky. Vedoucí očividně patřila k Avengers, protože mi musela číst myšlenky – její nesouhlasný pohled jsem cítila v zátylku. Snažila jsem se ji ignorovat, zatímco jsem tamperem zarovnávala v páce namletou kávu.

Do minuty už jsem servírovala kelímek před Labubu hipsterku.

„Dvojité macchiato z ovesného mléka se shotem Blue Bottle single origin a s levandulovým sirupem. Bude to devět dolarů a dvacet centů.“ Automaticky jsem sahala po terminálu a natukala do něj částku v předtuše, že bude platit mobilem. A taky že ano. S tichým pípnutím proběhlo zaplacení. Brunetka odešla bez pozdravu nebo i prostého poděkování. Jak nečekané.

„Audrey? Na slovíčko!“ sykla vedle mě vedoucí směny. Přikradla se tak tiše, že bych jí ten výcvik Avengerů fakt věřila. Podle jejího tónu si vymyslela padesátý sedmý důvod, aby mě poučila, že pracovat v *luxusní kavárně na Manhattanu na prestižní adrese* není jako dělat za barem v *laciném pажzlu*. Co na tom, že luxusní tady byly akorát tak přepálené ceny a bar, ve kterém jsem dělala noční směny, se nacházel jenom o tři bloky dál.

„Ale co zákazníci?“

„Nikdo nový tu není.“

„Myslím, že ten *Brýloun* u okna chce dolít kávu.“

„Vážně?“ znejistila Stacey, narovнала se jako surikata a loupla po něm pohledem. Vysoký *Brýloun* u okna se ale jako obvykle mračil do svého laptopu

tak usilovně, až to vypadalo, že se rozhodl s ním navázat telepatické spojení.

Samozřejmě bylo nekorektní dávat hostům přezdívký a samozřejmě to dělal každý v pohostinství. Tajně.

Navíc sama jsem brýle nosila, takže technicky vzato jsem si mohla dovolit střílet do vlastních řad. Jen do práce jsem si raději brala čočky. Pokud jsme tedy v baru neměli něco jako tematický večer. Kvůli dýškům ze sebe udělám sexy zrzavou učitelku kdykoliv.

„Nic nechce. Dobrý pokus,“ ucedila šéfka s falešným úsměvem a rádoby nenápadně na mě kývla, abych ji následovala bokem.

„Za pultem ale musí vždycky někdo být,“ pronesla jsem jakoby nic jedno z pravidel, které mě nutila opakovat do zblbnutí.

Ignorovala to. Možná slyšela ten těžko skrývaný náznak sarkasmu v mém hlase.

Postavila se hned za rám dveří do kuchyně, přičemž si stoupla na špičky, aby přes moje rameno nahlédla do kavárny, jestli nás náhodou někdo nesleduje.

„Stůj,“ sykla polohlasem.

V duchu jsem počítala do sta a přemýšlela, které z posvátného desatera mi vyčte dnes.

Když jsem si přibrala druhou práci, říkala jsem si, že to zvládnou. Měla jsem osm let zkušeností za barem, nebylo nic, co by mě mohlo na práci s lidmi překvapit.

Nic kromě Stacey. Rozvedené paničky z Upper West Side, která vysoudila miliony na svém ex číslo šest a která zoufale utajovala svůj věk. Mohlo jí být cokoliv mezi třicítkou a Metuzalémem. Díky plastikám to šlo vážně špatně odhadnout, a jelikož byla jednou vdaná za nejlepšího chirurga na západním pobřeží, byly to sakra dobré plastiky.